

13+

*izliyorum
Bu Hayatı*

Eren Batı

GÜÇLÜ ÇOCUK YAYINLARI

Copyright ©
Güçlü Çocuk ve AST, 2020

Bu eserin tüm yayın hakları Güçlü Çocuk ve
Advocates of Silenced Turkey-AST'ye aittir.

17. Eseridir

Eserde yer alan metin ve resimlerin, Güçlü
Çocuk ve AST'nin önceden yazılı izni olmaksızın,
elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir
kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve
depolanması yasaktır.

Kar yağıyor usul usul... Rüzgar, kar tanelerinin yönlerini bir sağa bir sola çeviriyor. Böyle havalarda genelde Chopin'den Nocturnes dinlerim. Piyanonun tuşlarına hafif dokunuşlar kar tanelerinin düşüşünü andırır. Her duruma özel bir klasik müzik vardır muhakkak dinlediğim. Misal, manzaralı ve iniş çıkışlı yollarda seyahate en çok Vivaldi yakışır. Sinirlendiğim anlarımda Paganini Caprices. Öyle vurur ki kemanın arşesi tellere, adeta zonklayan basa ritim tutar gibi. Sık sık değişiyor dinlediğim müzik tarzları, iniş çıkışlı ruh hallerim gibi... Herkes "Bu yaşlarda çok normal" dese de bu kadar duygu yoğunluğu yaşamak can sıkıcı olabiliyor. Son 3-4 senedeki hayatımda değişenleri de ekleyince benim duygularımın yoğunluğu belki de yaşıtlarımdan çok daha fazla. Eskiden pek öyle biri değildim. Yani her şey sıradanken... Okulda, evde, yaşadığım muhitte ben de herkes gibi birisiydim. Sonra değişti her şey, hayatın altı üstüne geldi ve ben kendimi dilini, kültürünü, insanlarını bilmediğim bir yerde buldum ailemle birlikte. Sanki değişen ülke ile kişiliğim de değişti. Bazen tanıyamıyorum kendimi...

Pek konuşmayan, espri yapmayan, kaygılı ama boşvermiş görünen, kulağında kulaklık müziklerle arkadaş olan biri haline geldim. Hem ne konuşayım ki? İngilizce öğrenmiş olsam da ülkemde burada konuşulanları takip etmek hayli zor. Genel hatları ile anlaşılıyor dedikleri ama esprileri, kullandıkları kısaltmalar, deyimler, şakalar bana çok yabancı. Anlamayınca da ‘O ne demek?’ diyemiyor insan, gülümseyip geçiyorum. Eskiden olsa bir espri patlatırdım, tüm sınıf kahkahalara boğulurdu. Şimdi öğretmen bir şey sorunce bana “I don’t know” deyip geçiştiriyorum. Biliyorum aslında ama ya anlatamazsam, ya takılırsam, hangi cümle kalıbı ile anlatacağım bunları diye düşününce hem uzuyor hem üzüyor mesele. Belki dinleyenler sabırla dinliyor hatta teşvik ediyorlar konuşayım diye ama ben kendime pek tahammül edemiyorum sanırım. Ailem göç etti buraya iki sene önce. Annem de babam da İngilizce bilmiyor ama uğraşıyorlar öğrenmek için ve tabi hayata tutunmak için. İki kardeşim yaşları küçük olunca çok hızlı adapte oldular özellikle kindergarten’a giden en iyi ingilizce konuşanımız.

Tüm ailenin telaffuz hatalarını düzeltiyor kerata. Bazen keşke o yaşta olsaydım ben de diyorum herhalde daha kolay olurdu her şey oyun oynayarak dil öğrenince ve oyundan başka pek de bir şey umurunda değilken.

Neyse, canım sıkıldı yine bu dil ve okul meselesinden, boşverin ben başka şeylerden bahsedeyim. Çünkü kendime bir söz vermiştim, keşke demeyecektim hiçbir şey için çünkü o zamanlar o pişmanlık ve kendime acıma duygusunun içine hapsoluyorum sanki. Hem Voltaire dememiş mi “Bizi mutlu kılan şey şartlardan çok, ruhumuzdur.” diye. Ben de karar verdim, yaşadığım şartların beni mutsuzluğa hapsedmesine müsaade etmeyeceğim. Heh neredede kalmıştım en son? Müzik diyordum her duruma her hale bir müzik.. Müziği ruhuma gıda yaptım, besliyorum onu, mutlu ediyorum, duygularını boşaltsın kalbim müzikle ve zihnim dinlensin biraz diye. Bir de kitaplar var tabi bazen öyle vurucu oluyor ki sözleri adeta yazarları sırtımı sıvazlayan arkadaşlarım gibi hissediyorum. Misal geçenlerde anlaşılamayacağım hisleri ile

kaygılara boğulduğum bir zamanda Dante okuyordum. Dedi ki Dante, “Kardeş yapma! Bir gölgeden başka bir şey değilsin, karşında gördüğün kişi de bir gölge ancak.” Kaygıların çoğunun sebebi kendimizi ve diğerlerini gözümüzde çok büyütüyor olmamız olabilir mi sahiden? Bu fikir bana çok iyi geldi. O da bir gölge, ben de bir gölge.. Bir gölge oyunu bu hayat, pek de ciddiye alıp kalbi sıkmamak, ruhu bunaltmamak gerek diyorum kendi kendime böyle zamanlarda. Çok yaşa be Dante dedim, yine ilaç gibi geldin. Ölmüş adama da böyle denmez ya. Işıklar içinde yat dostum, neyse ne. Dünyadaki tüm kişisel gelişim kitaplarını topla bir bu cümle kadar etmez. İnsana dair, duygulara ve hayata dair en iyi analizler klasiklerde. Bu adamların nasıl bu kadar derin analiz yaptığını düşünürken geçenlerde, yazarak gözlem yaptıkları kanısına vardım. Adamlar şikayet etmiyor abi bir kere. Duygu mu geliyor, alıyor kağıdı kalemi yazıyor, tarif ediyor duyguyu ince ince. Demiyor ki yahu ben buhranlardayım, neden oldu bu buhran, bu buhrandan kurtulmanın 11 kısa yolu nedir filan. İnsanları, durumları, duyguları bir film gibi

izliyor yazıyor, sen de kendini izliyorsun o yazılanlarda. Bazen o yazılanlarla anlıyorsun ne hissettiğini ve bunu hissedenin tek sen olmadığını. Heh tam da o yüzden yazıyorum ben de bunları. Her gün yazmaya karar verdim bir film izler gibi duygularımı. Böylece bastırmıyorum, keşkelere ve hüzünlere boğulsam da bunlardan şikayet etmek ve kurtulmanın yollarını aramak yerine izliyorum ve arka fonda çalan klasik müziklerle bir film tadında oluyor hayat. Ne yazacağımı bilmiyorum sadece seyrediyorum merakla ve tam da bu yüzden yazmak çok daha zevkli bir arayış yolculuğuna dönüşüyor. Zaten “İnsan ne yazacağını bilebilseydi hiçbirşey yazmazdı” diyor Marguerite Duras. Ve ekliyor “Yazmak, insan yazsaydı ne yazardı bunu öğrenme çabasıdır. Ancak yazdıktan sonra öğrenebiliriz bunu.” Merakla bekliyorum benim filmimin devamını. Kar yağışı durdu ..Bir çay içeyim kendimle karşılıklı. Sahi çaya en çok hangi müzik yakışır?